

Sygn. akt I ACa 1042/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Boniecki

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2023 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko J. H. i A. H.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt I C 2394/19

oddala apelację;

przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach na rzecz R. K. kwotę 1992,60 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote i sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia kuratora w postępowaniu apelacyjnym;

nakazuje pobrać od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach kwotę 1992,60 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote i sześćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I ACa 1042/21

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 19 kwietnia 2023 r.

(...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od A. H. i J. H. solidarnie na rzecz powoda kwoty 289 500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia złożenia pozwu, z zastrzeżeniem pozwanym prawa powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na odpowiedzialność ograniczoną do nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...), na której ustanowiona została hipoteka umowna zwykła oraz hipoteka umowna kaucyjna.

Pozwana podnosiła, że nie jest w stanie zapłacić żądanej kwoty, nie zajmując szerszego merytorycznego stanowiska w sprawie.

Pozwany J. H. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zarzucając wygaśnięcie zobowiązania na skutek zbycia wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym oraz przedawnienie roszczenia.

Wyrokiem z 30 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił powództwo i orzekł o wynagrodzeniu kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że:

- 14 października 2005 r. pozwani zawarli z Bankiem (...) S.A. w K. umowę kredytu budowlano-hipotecznego, zgodnie z którą udzielony im został kredyt w kwocie 93.061,22 CHF na okres do dnia 12 października 2035 r.;
- pozwani poddali się egzekucji i wyrazili zgodę na wystawienie przez Bank tytułu egzekucyjnego obejmującego roszczenia z ww. umowy w walucie polskiej, ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego NBP waluty kredytu obowiązującego w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego (pkt 3 załącznika nr(...) do umowy kredytowej);
- w załączniku nr (...) do umowy pozwani podpisali oświadczenie, że w związku z zaciągnięciem kredytu walutowego znane im jest i zostało wyjaśnione przez Bank ryzyko zmiany kursu waluty, w której zaciągnęli zobowiązanie i są świadomi ponoszenia przez siebie tego ryzyka; prowizja bankowa od kredytu naliczana miała być i pobierana w walucie udzielanego kredytu, a kwota kredytu lub transzy miała zostać wypłacona w walucie polskiej po przeliczeniu według kursu kupna waluty kredytu obowiązującego w Banku w dniu wypłaty kwoty kredytu lub transzy kredytu, zgodnie z Tabelą kursów walut Banku (...) S.A. ogłaszaną w siedzibie Banku z zastosowaniem zasad ustalania kursów walut obowiązujących w Banku; ewentualna nadwyżka wynikająca z różnic kursowych miała zostać wypłacona przelewem na rachunek bankowy kredytobiorcy; kwota spłaty podlega przeliczeniu za złote po kursie sprzedaży waluty kredytu obowiązującym w Banku w dniu dokonywania spłaty, zgodnie z tabelą kursów walut Banku (...) S.A.;
- z powołaniem się na brak terminowej realizacji spłaty kredytu, Bank (...) S.A. wypowiedział umowę kredytową zawartą z pozwanymi, stawiając całą wierzytelność w stan wymagalności;
- 4 czerwca 2007 r. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), przeliczając zadłużenie pozwanych wyrażone w walucie obcej na walutę polską i powołując się na średni kursu NBP i zapisy zawarte w załączniku nr (...) do umowy kredytu;
- postanowieniem z 10 sierpnia 2007 r. Sąd na wniosek Banku nadał ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności, a postanowieniem z 13 lutego 2009 r. Sąd nadał klauzulę wykonalności na nowego wierzyciela - Bank (...) S.A.;
- 14 grudnia 2018 r. Bank (...) S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności w stosunku do powodów; na wniosek nowego wierzyciela dokonano wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego w księdze wieczystej;
- strona powodowa podejmowała próby ustalenia zasad dobrowolnej spłaty zadłużenia przez pozwanych;
- wyrokiem z 27 stycznia 2017 r. Sąd rozwiązał przez rozwód małżeństwo pozwanych.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za bezzasadne w kontekście przytoczonych: art. 65, art. 77 i art. 79 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, art. 510 §1 k.c., art. 509 §2 k.c., wskazując, że:

- powód nie wykazał, że roszczenie z tytułu kredytu udzielonego powodom jest wymagalne poprzez wykazanie, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, zgodnie z art. 75 prawa bankowego;
- powód nie wykazał, że zachodziły przesłanki do wypowiedzenia umowy, że złożył wobec pozwanych skuteczne oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy, w taki sposób, że mogli zapoznać się z ich treścią, a ostatecznie z dokumentów przedłożonych przez powoda w żaden sposób nie wynika, jakie zasady wypowiedzenia umowy przewidywał regulamin kredytowania osób fizycznych, kiedy doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, a zatem z jaką datą całe roszczenie stało się wymagalne; powód, jako datę wymagalności roszczenia wskazuje 4 czerwca 2007 r., to jest dzień wystawienia

bankowego tytułu egzekucyjnego, podnosząc, że w tym dniu wierzytelność była już niewątpliwie w całości wymagalna; wobec braku stosownych dokumentów twierdzenia powoda w tym zakresie nie poddawały się weryfikacji;

- brak było nadto możliwości ustalenia, w jakiej wysokości pozwani obowiązani byli do spłaty kredytu, jakie kwoty i w jakich datach z tego tytułu spłacili, w jaki sposób wyliczona została kwota należności głównej i odsetek;

- wątpliwości w kontekście przestrzegania praw konsumenta i ewentualnej abuzywności budziła treść umowy, której pozwani byli stroną;

- była to umowa kredytu denominowanego, w której wskazana została kwota technicznego salda kredytu wyrażona w walucie obcej - CHF, natomiast uruchomienie kredytu nastąpiło w walucie polskiej;

- pozwani działali jako konsumenci;

- Bank redagując zapisy zawarte w Załączniku nr (...) do umowy dotyczące zasad ustalenia kwoty kredytu oraz spłaty, przyznał sobie prawo do przeliczenia zobowiązania pozwanych po kursie określonym w tabeli kursowej Banku i do jednostronnego regulowania wysokości rat kredytu denominowanego do CHF/PLN poprzez wyznaczanie w tabelach kursowych kursu sprzedaży franka szwajcarskiego oraz wartości spreadu walutowego, stanowiącego różnicę pomiędzy kursem sprzedaży a kursem zakupu waluty obcej; postanowienia te przyznawały Bankowi uprawnienie do określania wysokości kursu sprzedaży i kupna franka szwajcarskiego bez jakichkolwiek wytycznych, ram czy ograniczeń, co dawało dowolność w zakresie wyboru kryteriów ustalania kursu CHF w Tabeli kursów walut Banku, a co za tym idzie kształtowania wysokości zobowiązań klientów, których kredyty są indeksowane kursem tej waluty;

- umowa nie zawierała precyzyjnego jednoznacznego i zrozumiałego dla pozwanych określenia warunków ustalania kursów w Tabeli kursów walut, a jednocześnie zebrany

w sprawie materiał dowodowy nie był wystarczający do tego, aby przyjąć, że wskazane postanowienia umowy kredytowej rażąco naruszały interes pozwanych jako konsumentów

w rozumieniu art. 385¹§ 1 k.c.

Wyrok powyższy zaskarżył w części apelacją powód, wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 212.373,04 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty z zastrzeżeniem dla pozwanych prawa do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczoną odpowiedzialność do nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...).

Apelujący zarzucił naruszenie: 1) art. 229 k.p.c., 230 k.p.c., art. 231 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez uznanie, że strona powodowa nie wykazała faktu skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu i postawienia całej należności w stan wymagalności, w sytuacji gdy: a) fakt ten wynika z przedstawionych dowodów i został wielokrotnie potwierdzony pismem (Bankowy Tytuł Egzekucyjny, Umowa Cesji); b) w okolicznościach sprawy wykazano, na czym polegało zobowiązanie pozwanych i wskazano na okoliczności powodujące postawienie należności w stan wymagalności, a także fakt wystawienia przez pierwotnego wierzyciela Bankowego Tytułu Egzekucyjnego i prowadzenia na jego podstawie egzekucji przeciwko kredytobiorcom, zaś w aktach nie odnajdujemy jakiegokolwiek dowodu świadczącego o okolicznościach przeciwnych, w szczególności, że kredytobiorcy sprzeciwiali się działaniom banku-kredytodawcy lub by dokonywali spłaty zobowiązania (art. 231 k.p.c.); c) pozwani nie kwestionowali wymagalności roszczenia (art. 230 k.p.c.); d) pozwani wprost podnoszą zarzut przedawnienia roszczenia, czym przyznają, że doszło do wypowiedzenia wierzytelności (art. 229 k.p.c.); e) Sąd ustalił, że w okolicznościach faktycznych sprawy doszło do wypowiedzenia umowy kredytu (strona 3 uzasadnienia wyroku) – w konsekwencji nieustalenie przez Sąd pierwszej instancji faktu wypowiedzenia umowy kredytu i postawienia należności w stan wymagalności w całości przed dniem złożenia pozwu; 2) art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe w zw. z art. 56 k.c. i art. 60 k.c. - poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że dochodzona wierzytelność nie jest wymagalna, podczas gdy zaistniały określone w tym przepisie przesłanki wypowiedzenia, a do jego dokonania nie jest przewidziana forma szczególna, zaś fakt wypowiedzenia został stwierdzony pismem; 3) art. 233 k.p.c. i art. 230 k.p.c. - poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzące do sprzecznych z zasadami

logiki i wskazaniem doświadczenia życiowego wniosków, że strona powodowa nie wykazała swoich roszczeń co do wysokości, mimo iż strona powodowa powołała w sprawie dowody na fakt udzielenia kredytu oraz wysokości przekazanych środków w kwocie 223.508,24 zł, jak również wysokości pozostałej do spłaty zaległości, w tym w szczególności umowę kredytu, dyspozycje wypłaty środków, bankowy tytuł egzekucyjny czy odpis księgi wieczystej, a strona pozwana pozostała całkowicie bierna, nie kwestionowała faktu zawarcia umowy i otrzymania środków pieniężnych, stała się właścicielem nieruchomości, na zakup której kredyt został udzielony oraz ustanowiła na niej hipoteki zabezpieczające spłatę zobowiązania i nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów na spłatę należności w stopniu wyższym, niż wskazała na to strona powodowa, a więc nie powinno być wątpliwości, że do zwrotu pozostaje przynajmniej kwota 212.373,04 zł tytułem pozostałego do spłaty kapitału kredytu - w konsekwencji nieustalenie przez Sąd pierwszej instancji faktów otrzymania przez kredytobiorców środków pieniężnych z tytułu umowy kredytu oraz wysokości pozostałej do spłaty kwoty; 4) art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 lutego 2011 r.) - przez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie pomimo domniemania istnienia prawa wynikającego z wpisu hipoteki obejmującego także wierzytelność zabezpieczoną hipoteką na rzecz strony powodowej oraz jej wysokość; 5) art. 234 k.p.c. - poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji pominięcie domniemania prawnego wynikającego z art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 lutego 2011 r.) skutkujące błędnym przyjęciem, że roszczenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie, podczas gdy w przedmiotowej sprawie istnienie oraz wysokość zobowiązania należy wywodzić z samego domniemania prawnego wynikającego z wpisu dotyczącego hipotek zabezpieczających wierzytelność przysługującą stronie powodowej i dopóki dłużnik go nie obali, dopóty powód nie musi przeprowadzać dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, a strona pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek materiału dowodowego, który niweczyłby żądania pozwu; 6) art. 6 k.c. w zw. z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe oraz w zw. z art. 71 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 lutego 2011 r.) - poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że strona powodowa jest zobowiązana wykazać wszystkie fakty w sprawie, w tym przedstawić dowody na okoliczności przyznane, okoliczności objęte domniemaniem prawnym czy okoliczności negatywne lub świadczące na rzecz strony przeciwnej, podczas gdy strona powodowa wykazała fakt istnienia zobowiązania strony pozwanej, wskazała na czym ono polegało oraz że nie było ono wykonywane, zaś obowiązkiem strony pozwanej powinno być wykazanie, iż dokonywano terminowej spłaty udzielonego kredytu i nie zaistniały przesłanki do jego wypowiedzenia, jak również, że wysokość pozostałej do spłaty kwoty jest inna niż wskazuje strona powodowa.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga jedynie, że stwierdzenie przez Sąd Okręgowy, że bank wypowiedział umowę kredytu nie jest jednoznaczne z tym, że uczynił to skutecznie. Sąd odwoławczy ustalił dodatkowo, że w przedmiotowej umowie kredytu pod śródtytułem „Wypowiedzenie umowy i postawienie kredytu w stan wymagalności” zawarto §14 i §15, w których uregulowano procedurę zawiadamiania kredytobiorców o informowaniu o powstaniu zaległości, wypowiedzeniu umowy oraz wezwaniu do zapłaty. (dowód: umowa – k. 30-31)

Zarzuty apelacji, zarówno te o charakterze procesowym, jak i materialnoprawne, podzielić należy na dwie grupy. Pierwszą – w której powód podważa przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji brak wykazania skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu przez bank, drugą – negującą słuszność uznania wierzytelności za niewykazaną co do wysokości. Argumentację skarżącego zaprezentowaną odnośnie do drugiej z ww. kwestii należy zaaprobować. Wbrew przekonaniu Sądu Okręgowego, strona powodowa wykazała wysokość ewentualnego roszczenia. Pozwani nigdy nie kwestionowali, że uzyskali środki na podstawie umowy kredytu, które, zgodnie z treścią wniosków o wypłatę transzy kredytu (k. 38-40), zamknęły się sumą 223.508,24 zł. Okoliczność tę zatem, w świetle okoliczności sprawy, w tym

zaoferowanych dokumentów w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego i odpisu z księgi wieczystej, uznać należało za przyznaną w rozumieniu art. 230 k.p.c. Rację ma także apelujący, powołując się na niewzruszone przez pozwanych domniemanie z obowiązującego w dacie wpisu hipoteki art. 71 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t. jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 146, dalej: u.k.w.h.). W tej sytuacji rzeczą pozwanych, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c., było wykazanie, że spełnili swoje zobowiązanie w całości lub części, czemu jednak nie sprostali. Z uwagi na przytoczoną wyżej argumentację Sąd odwoławczy uznał za zbędne odnoszenie się do pozostałych zarzutów podniesionych w omawianej materii, tym bardziej, że powód nie wykazał istnienia swojego roszczenia co do zasady.

Nieskuteczne okazały się zarzuty apelacji, których celem było wykazanie, że powód w toku procesu udowodnił fakt skutecznego wypowiedzenia umowy przez bank pozwanym. Skarżący swoje roszczenie wywodził z umowy cesji wierzytelności. Nabycie wierzytelności w trybie art. 510 k.c. ma charakter pochodny, co oznacza, że jego skuteczność zależy od istnienia zbywanego prawa po stronie cedenta. Treść pozwu, w powiązaniu z zaoferowanymi przez powoda dowodami z dokumentów, w szczególności bankowym tytułem egzekucyjnym, nie pozostawia przy tym wątpliwości, że przedmiotem umowy przelewu nie była jakakolwiek wierzytelność banku względem pozwanych związana z zawartą umową kredytową, lecz jedynie ta, która miała wynikać z wypowiedzenia umowy kredytu. Nie miało też znaczenia, że skarżący dochodził roszczenia od pozwanych jako dłużników rzeczowych, albowiem byli oni jednocześnie dłużnikami osobistymi. Przytoczyć w tym miejscu należy zasługujący na aprobatę pogląd doktryny wyrażony na kanwie przepisu art. 73 u.k.w.h., zgodnie z którym okoliczności, które są lub mogą być przedmiotem zarzutów, w wielu przypadkach powinny zostać uwzględnione przez sąd z urzędu, jeżeli wynikają ze stanu faktycznego ustalonego w toczącym się postępowaniu. Wbrew sugestiom, które mogą płynąć z wykładni językowej art. 73 (sformułowanie: „podnosić zarzuty”), nie jest zawsze wymagana formalna czynność procesowa dłużnika hipotecznego polegająca na podniesieniu zarzutu (tak: T. Czech [w:] Księgi wieczyste i hipoteka. Komentarz. Tom II. Hipoteka, Warszawa 2022, art. 73.).

Wbrew przekonaniu apelującego okoliczności skutecznego wypowiedzenia kredytu nie można uznać za przyznaną w rozumieniu art. 230 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do faktów przytoczonych przez stronę przeciwną, sąd nie może tylko z tej przyczyny uznać faktów za przyznane, ponieważ zastosowanie ww. przepisu jest możliwe tylko wówczas, gdy sąd weźmie pod uwagę wynik całej rozprawy. Oznacza to, że sąd musi powziąć, na podstawie wyniku całej rozprawy, czyli wszystkich okoliczności sprawy, całego materiału procesowego, przekonanie, że strona nie zamierzała i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną. W razie wątpliwości nie można zastosować art. 230 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2004 r., II CK 293/03). Zajętej przez pozwanych w procesie postawy w żaden sposób nie można traktować jako przyznania, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy. Nie kwestionowali oni jedynie powstania obowiązku zapłaty, który równie dobrze można wiązać z faktem samego zawarcia umowy. Nawet gdyby przyjąć, co również nie zostało wykazane, że kredytodawca złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, nie oznacza to, że zostało ono skutecznie doręczone, a przede wszystkim poprzedzone procedurą wynikającą z umowy. Trudno przy tym przyjąć, zważywszy na postawę pozwanej, aby dostrzegała ona niedochowanie wymogów formalnych wypowiedzenia. Z kolei kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego nie mógł mieć wiedzy na ten temat, co wydaje się być rzeczą oczywistą. Z tego też względu nie należy przeceniać podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia, które w tych okolicznościach nie mogło być odebrane jako przyznanie skutecznego wypowiedzenia umowy.

Przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 2324 ze zm., alej: prawo bankowe) dotyczące wypowiedzenia umowy kredytu (art. 75 i nast.), a także zapisy umowy łączącej bank z kredytobiorcą powinny być interpretowane restryktywnie, a to z uwagi na skutki, jakie za sobą czynność ta pociąga dla życia dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2016 r., II CSK 750/15). W tych okolicznościach nie sposób podzielić poglądu, że wypowiedzenie może nastąpić w dowolnej formie, niezależnie od wymogów stawianych przez ustawę oraz umowę. Rzeczą banku, a w tym przypadku jego następcy prawnego, jako podmiotu profesjonalnego jest także takie zaoferowanie materiału dowodowego, które nie pozostawi sądowi wątpliwości co do dochowania procedur w wypowiedzeniu umowy, a to właśnie także z uwagi na dolegliwość skutków wypowiedzenia. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał, że była to jedna z podstawowych przyczyn

oddalenia powództwa. Mimo tego skarżący w postępowaniu odwoławczym nie zaoferował żadnego dowodu, który obaliby ten argument. Za niewystarczające w tym względzie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, uznać należy wystawienie przez poprzednika prawnego powoda bankowego tytułu egzekucyjnego, w którym stwierdza się wymagalność długu kredytobiorcy czy nawet nadanie takiemu tytułowi klauzuli wykonalności przez sąd. Postępowanie klauzulowe ma bardzo ograniczony i sformalizowany zasięg, natomiast doświadczenie życiowe uczy, że niejednokrotnie banki pozostawały w błędzie co do prawidłowości czynności poprzedzających samo wypowiedzenie umowy.

W rozpoznawanej sprawie nie zostało wykazane, aby bank – kredytodawca poinformował pozwanych o powstaniu zadłużenia przeterminowanego (§15. 2 umowy), a następnie zawiadomił ich o wypowiedzeniu umowy listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru (§15 ust. 1 umowy). Brak jest jakiegokolwiek dowodu również na okoliczność dochowania terminu, o którym mowa w art. 75 ust. 2 prawa bankowego.

Bez znaczenia dla kwestii wypowiedzenia umowy pozostawało zabezpieczenie wierzytelności hipoteką, albowiem hipotecznie może zostać zarówno wierzytelność przysła, jak i niewymagalna (art. 78 u.k.w.h.).

Sąd Apelacyjny, dzieląc zastrzeżenia Sądu pierwszej instancji co do ważności łączącej strony umowy z uwagi na abuzywność tych jej postanowień, które dotyczyły sposobu indeksacji przy wypłacie i spłacie kredytu, wobec niedostatków dokumentacji i aktywności stron w tym zakresie, uznał, że przeprowadzenie dodatkowego postępowania dowodowego dla wyjaśnienia tego zagadnienia, stałoby w sprzeczności z zasadą ekonomiki procesowej, zważywszy, że nie mogłoby doprowadzić do odmiennego rozstrzygnięcia.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O wynagrodzeniu ustanowionego dla pozwanego kuratora w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podst. §1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536) w zw. z §2 pkt 7 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) z uwzględnieniem podatku od towarów i usług.

O nieuiszczonych kosztach sądowych, które ograniczyły się do wynagrodzenia kuratora, rozstrzygnięto na podst. art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1125 ze zm.).